

Binnenland

Voorts heeft het bestuur van de Prov. Waterl. Mij. Gelderland het besluit tot fluoridering genomen, waardoor het drinkwater van een aantal kleinere Gelderse gemeenten ten Westen van de IJssel van fluoride zal worden voorzien. Aangezien vertegenwoordigers van deze gemeenten met een vrij mandaat naar genoemd bestuur worden afgevaardigd, behoeft dit besluit niet door de betrokken gemeenteraden te worden bekrachtigd.

Al met al mag worden gezegd dat in Nederland tot nu toe een verheugende voortvarendheid met de toepassing van deze zo belangrijke profylactische maatregel wordt betoond.

Intmiddels heeft ook de gemeenteraad van Amersfoort met 18 tegen 11 stemmen tot fluoridering van het drinkwater besloten.

„Vereniging ter bescherming van drinkwater”

Intussen laten de tegenstanders zich niet onbetuigd. Blijkens mededelingen in de pers heeft bovengenoemd besluit van de Amsterdamse gemeenteraad het aanzijn gegeven aan de „Vereniging ter bescherming van drinkwater”, die beoogt door voorlichting fluoridering van drinkwater te voorkómen. Vermeld wordt dat in het voorlopig bestuur een tandarts en een jurist zitting hebben; hun namen worden echter niet genoemd.

De doelstelling van de vereniging berust op twee argumenten. Als juridisch argument wordt aangevoerd dat tot nu toe in Nederland alleen medische maatregelen aan de bevolking zijn opgelegd ten einde besmettelijke ziekten te bestrijden. Men vraagt zich af of fluoridering staatsrechtelijk wel is toegestaan.

Als medisch motief wordt naar voren gebracht dat het onderzoek naar de gevolgen van fluoridering nog te kort is geweest om zich hierover een duidelijk beeld te vormen.

Gooi en Eemlander, 14 juni 1962

Benoemingen aan het Tandheelkundig Instituut van de Rijksuniversiteit te Utrecht

Benoemd tot wetenschappelijk ambtenaar 1e klas: de heren F.E.R. DE MAAR en L.J.A. VAN SCHIJNDEL, beiden hoofdassistent.

BUITENLAND

BRIEVEN UIT AMERIKA

Tandheelkundige verzorging van zeelieden

In het oktobernummer 1961 van dit Tijdschrift viel mijn oog op een mededeling onder het opschrift: „Tandheelkundige verzorging van zeelieden” (pag. 739).

In mijn praktijkjaren te Boston heb ik nogal eens zeelieden met noodgevallen te behandelen gekregen, d.w.z. van hen die op Nederlandse schepen dienden. Het betrof hier uitsluitend vrachtschepen die nooit lang in de haven van Boston bleven liggen, maar bijna altijd was er toch wel iemand aan boord met kiespijn. Het bleek mij dat deze patiënten met het bezoek aan de tandarts altijd wachtten tot zij in Boston waren, omdat zij gehoord hadden dat daar een Nederlandse tandarts praktiseerde en dat deze – zeer vleidend voor mij – ook als een vriendelijk mens bekend stond.

Eerlijk gezegd was ik altijd weer getroffen door de bijzonder slechte toestand waarin zich de gebitten van deze jonge mensen bevonden. En ik kon een gevoel van gêne niet onderdrukken wanneer ik de gezichten van mijn Amerikaanse helpsters zag. Jongens van 18 jaar, klaar voor forceps en prothese, maar wel *goedgekeurd* na *medisch* onderzoek. Een onderzoek dat natuurlijk mond en tanden moet hebben overgeslagen.

Ook trof het mij hoe er met het geld werd omgesprongen en ik ben geneigd te vragen of de hoogte van de declaraties, als in het aangehaalde stuk gemeld, wel alleen op de behandeling betrekking had.

Hoe was nl. de gang van zaken? De „agent” van de maatschappij belde mijn praktijk op, het geval was altijd urgent en de situatie kennende had mijn assistente de opdracht, deze patiënten ergens tussen de regelmatige afspraken in te persen. Meestal kwam iemand van het kantoor van de agent mee, vanwege de taalmoeilijkheden, gewoonlijk in een taxi, die moest wachten om de patiënt veilig aan boord terug te brengen. Havens zijn in een grote stad altijd ver van het centrum verwijderd en ik vermoed dat de onkosten van het vervoer etc. wel eens het honorarium van de tandarts overtroffen.

Wanneer B. zijn artikelje besluit met de opmerking „dat bij een zorgvuldige sanering der zeevarenden een beroep op buitenlandse tandartsen voor aanmerkelijke vermindering vatbaar zal moeten zijn”, dan geloof ik toch dat dit niet voldoende is. De rederijen zouden er m.i. beter aan doen in de twee grote havensteden van Nederland hun eigen tandheelkundige diensten te creëren, zodat iedere zeeman pas *dán* wordt aangemonsterd als hij *medisch én tandheelkundig* geschikt is bevonden. De toestand van het gebit zou uiteraard door een tandarts dienen te worden beoordeeld. De rederijen zouden door deze maatregel tijd, geld voor behandelingen in het buitenland en... voor taxi's besparen.

In de oorlogsjaren hebben de mannen van de koopvaardij zich als helden gedragen. Wanneer zij in Boston kwamen wisten wij in „Nederland ter Zee” een *home* voor hen te scheppen. Er is in mijn hart altijd een warm plekje voor deze mannen gebleven.

„One Medicine”

Op 14 oktober jl. werd de ook in Nederland bekende dean BURKET gehuldigd naar aanleiding van het feit dat hij 10 jaar de tandheelkundige opleiding aan de universiteit van Pennsylvania heeft bestuurd. Het was bij die gelegenheid dat Dr. I. S. RAVDIN, hoogleraar in de chirurgie en „Vice-President for Medical Affairs” aan deze universiteit, een merkwaardige rede hield. (Deze professor RAVDIN was de chirurg, die enkele jaren geleden naar Washington werd ontboden om president EISENHOWER's ileitis te behandelen).

Ik neem nu de vrijheid uit het „Dental Alumni News” van de universiteit van Pennsylvania het onderstaande in de Engelse taal over te nemen.

„It would be most appropriate of all for me to express admiring recognition as one of the outstanding figures in the increasingly cohesive medical complex here at the University of Pennsylvania which may well be called „One Medicine”

This concept of „One Medicine” embraces the University's schools of dentistry, medicine, graduate medicine, veterinary medicine, allied medical professions, and nursing, as well as the University Hospital and the Graduate Hospital.

Let me tell you just about a single instance of „One Medicine” at work at the Un. of Penn. We have a program which supports young postdoctoral people, while they train for careers of research and teaching in the basic medical sciences. Appointments to this program called the Pennsylvania Plan, are eagerly sought

and the quality is exceedingly high. At present there are 15 Pennsylvania Plan scholars, every one of whom shows promise of true greatness as an investigator in a basic science discipline.

Are the 15 Pennsylvania Plan scholars men with the M. D. or the Ph. D. degree? Some of them are. But about 25% of the Pennsylvania Plan scholars have the D.D.S. degree. And another 25% or so have the degree of Doctor of Veterinary Medicine. What is more, the graduates in dentistry and veterinary medicine compete for these Pennsylvania Plan scholarships in the same group and on the same terms as the M. D. and Ph. D. graduates. We do not reveal the order of ranking of the successful Pennsylvania Plan scholars, but I can say this much. In one of the three annual competitions for Pennsylvania Plan scholarships, a graduate of the University of Pennsylvania School of Dentistry placed Number 1, ahead of a group of brilliant M. D.'s, Ph. D.'s and D.V.M.'s from universities all over the United States.

Three years ago, when the first graduate of the School of Dentistry at Pennsylvania won a place in the Pennsylvania Plan, a member of the faculty said, perhaps, sorrowfully, „There goes a great crown and bridge man lost to dentistry.”

The young man, it seems, had not only demonstrated tremendous promise for research in the basic medical sciences, but had also shown talent and proficiency in a clinical specialty.

Next summer, when this young man completes his Pennsylvania Plan work, he will be, so far as I know, the only neuro-physiologist in the United States whose doctoral degree is D. D. S. But is he lost to dentistry? Probably he is lost to crown and bridge work, but not to dentistry. His appropriate place is on the faculty of the School of Dentistry, although I want to emphasize that he will also be eligible by training for a faculty post in a school of medicine or a school of veterinary medicine.

Only under the concept of „*One Medicine*” could dental, veterinary, medical, and Ph. D. graduates compete on an identical basis with each category winning a proportionately equal share of research scholarships.

Here at Pennsylvania, under the concept of „*One Medicine*”, the schools of Dentistry, Medicine, and Veterinary Medicine, to name just three, are inter-related and inter-dependant. Their curricula differ, of course, but their inter-relationship makes for a uniform high standard of excellence.”

Het is deze erkenning van de tandheelkunde door medici en anderen, die mij in dit land altijd weer heeft getroffen. Bovenstaande uitspraak, komende van zulk een gezaghebbend medicus, is er weer een bewijs van. En het volgende nieuwsbericht toont opnieuw dat de opleiding tot tandarts iemand in staat kan stellen het ver in de wereld te brengen.

Tandarts president van een universiteit

Dr. JOHN B. MACDONALD treedt af als directeur van de Forsyth Dental Infirmary. Hij is benoemd tot president van de University of British Columbia in Vancouver.

Dit is de tweede maal dat een tandarts president van een universiteit wordt. De eerste keer was het de helaas te vroeg overleden Dr. DON CLAWSON, die – na deken van het Tandheelkundig Instituut in Tennessee te zijn geweest – tot president van de universiteit van Tennessee werd benoemd. MACDONALD, opvolger van PERCY HOWE en

MARJERISON, heeft deze positie niet lang bekleed, nl. sinds 1956. Hoewel de officiële affiliatie met Harvard onder MACDONALD plaats vond, was al het voorbereidende werk door de voorgangers HOWE en MARJERISON verricht.

MACDONALD bekleedde tevens het ambt van hoogleraar in de microbiologie aan de universiteit van Harvard. Hij is in Canada geboren en kwam hier van de universiteit van Toronto.

President-elect van de American Dental Association werd Dr. G. D. TIMMONS. Voordien was hij „Speaker of the House of Delegates” van de A. D. A. Hij is deken van de Temple University Dental School in Philadelphia, een instituut dat onder zijn leiding een grote vlucht heeft genomen.

Het lijkt er wel op dat alleen „deans” en orthodontisten in aanmerking komen voor de hoogste post in de A. D. A. President ABEL is een orthodontist, zijn voorganger CHARLES PATTON beoefende eveneens dit specialisme en daarvóór waren er heel wat deans en hoogleraren in de tandheelkunde. Zou het kunnen zijn dat deze collega’s meer vrijelijk over hun tijd kunnen beschikken dan de anderen?

Actief medewerken aan het streven van de beroepsorganisatie was van de zijde der onderwijskrachten altijd zeer intens. Hoe is dat tegenwoordig in Nederland?

Cambridge, december 1961.

L. HERBERT LOEB
Tandarts, D. D. S.

IN MEMORIAM DR. LUIGI BENEDETTI

Op 27 mei is te Milaan op 64-jarige leeftijd overleden Dr. LUIGI BENEDETTI, voorzitter van de „Associazione Medici Dentisti Italiani, Società Italiani di Stomatologia”.

Benedetti, sinds vele jaren voorzitter, was tevens sinds 1948 senator voor het district Trentino-Alto Adige, zijn geboortegrond.

Sterke persoonlijkheid, voortreffelijk en geëmotioneerd spreker, bezat hij – zowel als voorzitter van zijn beroepsorganisatie en als senator – groot gezag in medische en parlementaire kring.

Christen-democraat, voorzitter van de „Commissione Legislativa Sanità” van de Senaat, waar 45 medici-senatoren lid van zijn, werd zijn naam herhaaldelijk genoemd als aanstaand minister voor Volksgezondheid – een ministerie dat Italië tot nog toe niet kent – doch zijn zwakke gezondheid in de laatste jaren is hiervoor een beletsel geweest.

De internationale tandheelkunde kende hem als de president van het XIIe Internationale Tandheelkundig Congres dat in 1957 te Rome met zeer groot succes werd gehouden en bewaart zonder twijfel aan zijn leiding de beste herinnering.

De A.M.D.I. trad na de oorlog, tijdens de vergadering van de Fédération Dentaire Internationale in 1949 te Milaan toe tot de F.D.I., ondanks het feit dat de leden allen artsen zijn en sterke voorstanders van de zogenaamde stomatologische opleiding. Men kwam dan ook alleen tot overeenstemming door vast te stellen, dat de verschillende wijze van opleiding in de toetreden landen geen reden mocht zijn voor de tandheelkundige praktici om niet gezamenlijk mede te werken aan alles wat de tandheelkunde ten goede zou kunnen komen. Benedetti was de eerste ondertekenaar van de overeen-